

INANNA

Loreta
Stonkutė

Apokalipsės
knyga

Teisė dauginti ir platinti šią knygą ar atskiras jos dalis priklauso tik ją išleidusiai leidyklai. Neturintiesiems raštiško leidyklos sutikimo leidžiama tik skelbti trumpos knygos ištraukas apžvalgose ir kritiniuose straipsniuose.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, įskaitant padarymą viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas parduodant, nuomojant, teikiant panaudai ar kitaip perduodant nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

INANNA

Loreta
Stonkutė

Apokalipsės
knyga

Mijaiba

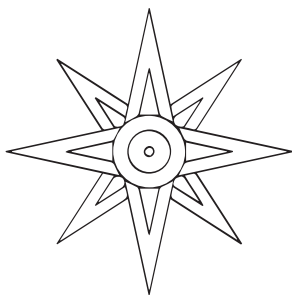
Kaunas

2023

Apokalipsė (graikų k. *apokalypsis* – „apreiškimas“) – pasaulio, žmonijos pabaiga. Apokalipsėmis dar vadinami literatūros ir meno kūriniai, vaizduojantys Dievo kovą su blogiu, visuotinio Teismo dieną.

TURINYS

9	•	NUOSPRENDIS
19	•	LIGONINĖ
33	•	AŠRAMAS
103	•	EGIPTAS
151	•	NAUJOJO ADOMO GIMIMAS
165	•	LOPŠINĖS METAS
179	•	APIE AUTOREĮ IR KNYGAS

NUOSPRENDIS

Atsirėmę viens į kitą –

Krūtine į krūtinę –

Veržiamės į priekį,

Trypdami viens kitą...

– Žemės Kuratorius turėtų pasiaiškinti... – valdymo menėje reikalavo Didžioji Visatos Motina. – Mes į tavo planetą tiek daug investavome, visus tavo prašymus pildėme, o rezultatų paskutinėse erose kaip nematyti, taip nematyti. Kur nukeliauja visi resursai?

Ji parodė Visatos komisijai vieną gyvenimo sceną iš Žemės planetos:

Nykia Egipto dykumą, keldami dulkių debesis, skrodė keli visureigiai, pilni išsižiojusių turistų. Jiems buvo žadėta parodyti autentišką beduinių kaimelį, bet tai, ką jie ten išvydo, greičiau jau buvo palikta autentiškų čiabuvių vieta, kurioje įsitaisė turistus gudriai linksminantys egiptiečiai verslininkai. Autentiški liko

tik akmeniniai stulpai ant kelių uolėtų kalvų. Seniau čia dykumoje pasiklydusiems degdavo kelrodės liepsnos. Visa kita – tik kasdienis verslas nieko neišmanantiems turistams iš viso pasaulio.

Tik vieną kitą tyresnės širdies turistą skaudino čia įsitvirtinusi realybė. Už kelis dolerius atsiklaupęs kupranugaris leis tau atsistoti ant nugaros. Lazda badomas jis sunkiai atsistos, porą minučių panešios pirmyn atgal, o tada, verčiamas šeimininko, skaudžiai suklups ant sukietėjusios sumintos žvyržemės, kad tu galėtum nulipti jam nuo nugaros. Ir taip jis dirba visą dieną, visą savaitę, be atostogų. Kaskart nukritęs ant kelių skaudžiai išpučia orą, kas kartą keldamasis tikisi, kad gal jau paskutinį sykį... Bet ne, vėl iš naujo atslūkina koks ponulis su dolerių pluoštelio ir vėl kabarojasi jam ant nugaros...

Ne kiekvienas turistas jaučia šio gyvo padaro likimo žiaurumą... Tikrai ne kiekvienas. Panešiotas kupranugario tūlas lekia žiūrėti, ką ten po pastoge veikia „vietinė“ moteriškaitė. Ji be perstojo kočioja tešlos gabalą, kad turistai galėtų pasigrožėti, kaip meistriškai ji tai moka. O tada kepa ant įkaitintų akmenų. Jos trimetis vaikas netoliese žaidžia su mažu šunyčiu. Staiga vaiko galvelėje gimsta mintis apmėtyti tą gyvulėlį akmenimis. Vargšelis cypia. Vos vienas kitas tyresnės širdies turistas suklūsta ir stengiasi vaikui iš rankos atimti akmenį. O tada kaip šunytis cypia jis. Bėga skūstis mamai.

Mama nepatenkinta, kad turistai trukdo vaikui. Įduoda jam į ranką guminį rimbą ir liepia primušti šunytį. Vaikas lekia vykdyti mamos paliepimo, gyvulėlis bėga slėptis. Tik viena turistė pastoja vaikui kelią ir ištaria: „Ne, gana!“ Vaikas užsimoja rimbą, tuoj trenks. Moteris ištisia ranką, pasiruošusi priimti vaiko kirtį. Šis tvoja... Visi turistai aikteli. Vaikas tvoja dar kartą ir dar. Moteris priima vaiko žiaurumą savo delnu ir ištaria: „Koks tu piktas...“ O tada visi vaišinasi jo motinos iškeptu papločiu...

– Kuratoriau, kaip tu paaiškinsi, kodėl Žemės planeta niekaip neišbrenda iš savo žiaurumo ir tamsumo? – dar kartą paklausė Visatos Motina. – Čia pamatėme paprastą situaciją, kurią žmonės priima kaip normalią. O kur dar karai, žudynės, prievarta, melas... Ar verta tęsti? Jau nuo mažų dienų vaikai mokomi žiaurumo... Jau nuo pat mažų dienų juose auginamas ryžtas kovoti. Gal jau atėjo laikas sugrąžinti protą agnišvatams¹? Gal šioje gyvybės formoje protas niekada ir nepasiteisins?

– Motina, ar tu siūlai žmones grąžinti į gyvenimą be sąmonės, kaip buvo barchišadų² laikais? – sutrikęs ginčijosi Žemės

---

¹ Agnišvatai – vienintelės būtybės, turėjusios protą lemūrijos (trečiosios žmonijos rasės) laikais, maždaug 18,5 mln. metų prieš mūsų erą. Įsikūnydami į primityvias lemūriečių formas apdovanojo jas protu. Tokiu būdu buvo vystoma žmonijos sąmonė. Visgi kai kurie agnišvatai atsisakė įsikūnyti į jiems per daug primityvius kūnus, todėl šie liko be proto dovanos ir galutinai degradavo, kryžmindamiesi su dar žemesnio lygio gyvuliškomis rasėmis.

² Barchišadai – mėnuliškos prigimties Pitriai (protėviai), kurie savo šešėliu kūrė pirmųjų fizinių žmonių formas iš pelenų, bet negalėjo joms įkvėpti proto ir dvasios.

Kuratorius, stebimas visų hierarchų. – Norite atimti jiems minčių kūnus?

– Ar taip nebūtų geriau? Nebeliktų Žemėje dominuojančios gyvybės formos. Žmogus nustotų engti kitas rūšis. Ar ne taip būtų geriau visai planetai?

– Motina, – pagaliau kreipėsi ir Išminties Valdovas Agnišvatas, – mano Išminties Sūnūs jaučiasi įkalinti žmogiškuose kūnuose. Taip, mes regime planetos grožį, anglies pagrindo gyvybė³ labai plastiška kūrybos procese, bet mano gentainiai šaukiasi būti išvaduoti.

– Jie kenčia? – paklausė Motina.

– Be galo... – paliudijo Išminties Valdovas. – Mano Sūnūs pasiaukuoja, nusileido į biologinius kūnus, kad šie įgytų sąmonę ir galėtų vadovautis protu, bet ši anglies gyvybės forma protą atskyrė nuo išminties... Pasekmės aiškios... Išminties Sūnūs klykia žmogiškuose kūnuose iš skausmo, šaukiasi būti išvaduoti. Jie nebegali matyti, kaip jų pasiaukojimas naudojamas blogiui, smurtui, išnaudojimui...

– Motina, šventieji visatos hierarchai, – jau maldavo Kuratorius, – į žmogų įdėta labai daug darbo. Taip, pasiaukoję Išminties Sūnūs ilgus amžius gimsta žmogiškuose kūnuose ir veda juos proto keliu, bet laikas planetoje teka per lėtai...

---

³ Anglies pagrindo gyvybė – anglis turi unikalią savybę jungtis su kitomis cheminėmis medžiagomis ir sudaryti dešimtis milijonų skirtingų organinių junginių, kurie kartu su vandeniu ir sudaro gyvybės pagrindą Žemėje.

– Tik nereikia teisintis laiku, Kuratoriau, – į pokalbį įsitraukė Elohimas⁴. – Tavo paties prašymu laiką Žemės planetoje sutrumpinome iki šešiolikos valandų per parą. Viskas vyks ta daug greičiau. Tu tikėjai, kad pagreitinus laiką paspartės ir evoliucija, bet ne... Taip neįvyko...

– Kiek ilgai dar kankinsime Išminties Sūnus? – paklausė Motina. – Kadaise jie sutiko tau padėti, Kuratoriau, bet niekas nemanė, kad tikslo reiks siekti be galo ilgai... Aš matau jų širdis. Jie džiaugiasi planetos grožiu, tobulais gyvūnų kūnais, instinktais... Bet protu nemokančių naudotis žmonių elgesys skaudina juos iki nevilties. Išminties Sūnūs laukia išvadavimo iš fizinės būties.

Kuratorius tylėjo. Jautė, kad jo projektas bus nutrauktas. Nepavyko jam su Žemės žmogumi...

– Ar turi dar kokią planą, Kuratoriau? – uždavė lemiamą klausimą Motina.

Šis tylėjo.

– Ne tu pirmasis, Kuratoriau... – ramino Motina. – Kai kurios gyvybės formos nepasiduoda harmonijos dėsniui. Paliksim planetą kurti savo harmoniją be mūsų įsikišimo. Atšauksiu Išminties Sūnus, jie galės grįžti. Paliksim žmogų be proto.

– Tada jis žus... – numykė Kuratorius. – Mes juk atėmėme iš jo fizinę jėgą. Nebeturi jis nei dantų, nei nagų, nei šilto

---

⁴ Elohimas – abiejų lyčių daugiskaitinis Dievas, turintis galią kurti. Kaip rašoma *Senajame testamente*, būtent tokio tipo Dievas sukūrė dangų ir žemę. Dėl kalbos struktūros skirtumų išversti hebrajišką žodį *elohim* (vyriškos ir moteriškos giminės daugiskaitinis daiktavardis) į lietuvių kalbą sudėtinga, todėl *Biblijoje* jis paprasčiausiai įvardijamas kaip *dievas*.

kailio... Be proto jis išnyks, nes Žemės gamtoje galioja stipriausiojo dėsnis. Išgyvena tik stipriausi.

– Ką padarysi, – tarė kažkuris Elohimas. – Tai nebus pirmoji Žemės planetoje išnykusi rūšis. Ne pirmoji ir ne paskutinė...

Motina atsistojo ir paskelbė nuosprendį:

– Atšauksiu visus Išminties Sūnus iš visų laikotarpių ir ryte žmogus prabus toks, lyg niekada nebūtų buvę Kristaus, Budos, Agastja Munio⁵, Hermio, Toto ir visų kitų... Žmogus prabus šiandien toks, lyg niekad nebūtų buvę rašto ir skaičių, meno ir architektūros, miestų ir žemdirbystės... Prabus kaip stirna miške: nuogas ir lygus su kitomis anglies pagrindo gyvybės rūšimis.

Žemės Kuratorius iš Valdymo menės gailiai žvelgė į savo nebaigtą projektą ir mąstė, kodėl nepavyko išvesti žmonijos į suaugusios kosminės būtybės lygmenį. Kodėl žmonės nepadedą jam kovoti už save pačius, už savo išlikimą...

– Bet juk ne visi tokie... – metė paskutinį argumentą Kuratorius. – Yra sąmoningų, tyrų žmonių... Nejau iš jų atimsime protą, nors jie ir moka juo tinkamai naudotis? Juk tai tikros gyvos būtybės, ne statistiniai vienetai... Pažvelkite į juos iš arčiau, pamatysite, kad jau yra pasiruošusių pereiti į kosminę brandą. Jie pakeitė vergo sąmonę į kūrėjo sąmonę...

– Juk tu supranti, kad mes nebegalime atrinkti pažengusiųjų. Kiek kartų tai bandėme, nė karto nepasiteisino, – paprieštaravo Motina. – Sukurtasis Adomas yra monada. Mes

---

⁵ Agastja Munis – Pietų Indijos misticizmo, siddhų medicinos tėvas, daugybės vedinių tekstų autorius.

negalime į naują lygmenį perkelti kairę ranką, o dešinę palikti žemesniame... Arba visus, arba nė vieno...

– O gal dar palaukime... Juk vyksta sujudimas, žmonės keičiasi, vyksta daug dvasinių ir sąmoningumo mokymų. Kiek daug žmonių nori eiti dvasingumo keliu... – desperatiškai užšiaudo kabinosi Kuratorius.

Motina tik liūdnai lingavo galvą ir skvarbiai žvelgdama jam į akis pasakė:

– Tu bandai su manimi žaisti? Ar jau pats užsikrėtai mažaprotyste? Ar nematai, kas veda tuos žmones į dvasinius užsiėmimus, kaip tu juos vadini? Noras praturtėti, noras realizuotis, noras patirti... Viskas tik dėl savęs. Visiškas egoizmas. O kas veda tokius užsiėmimus? Verslininkai, siekiantys prasigyventi ir išpopuliarėti dėl tokių mokymų. Tikroji dvasingumo esmė liko kažkur anapus, palikta lyg našlaitė...

Žemės Kuratorius jautė, kad šį kartą Motina nepalenkiama. Su žmonijos žiaurumu ir bukumu jie buvo jau daug visko išbandę, bet niekas nepadėjo. Kitų planetų būtybės tarpusavyje bendrauja ir net bendradarbiauja, o štai Žemę visi aplenkia lyg kokį užkratą... Kuratorius jautė gilų dėkingumą visiems pakylėtiesiems Mokytojams, kurie padėjo anglies pagrindo būtybėms, bet...

Tą akimirką, pasitraukus visiems hierarchams, jis suklušo, nes išgirdo moterišką juoką, sklindantį iš toli toli, lyg iš pasąmonės... Iš Valdymo menės pažvelgęs į Žemę pamatė, kaip „meilės dažnis“ isteriškai juokėsi, apgaubęs visą planetą savo sparnais. Skirtingais laikais šį dažnį žmonės vadino

įvairiausiais vardais: Inanna⁶, Ištarė⁷, Izidė, Atėnė, Afroditė, Venera... Tai moteriškojo prado dažnis, skleidžiantis meilę, seksualumą, grožį, kūrybą, kartais net moterišką kerštą, ambicijas, manipuliacijas.

– Kas dabar, Inanna, ko tokia linksma? – beviltiškai paklaussė Kuratorius, nužengdamas į žemiškųjų dievų Olimpą.

Lyg šviesos paukštė ji atlėkė ir apkabino Kuratorių savo sparnais, bučiavo jam veidą ir koketiškai šnibždėjo į ausį:

– Kur man dėtis dabar, kai Motina nutraukė tavo projektą? Kas dabar bus su visais mumis – Žemės dievais? Jei žmogus liks be proto, mes išgaruosime lyg dūmas vėjyje... Juk mus sukūrė ir maitino žmonijos protas. Negi dabar visi turėsime žūti? Mano juokas ne iš laimės. Mano juokas iš baimės, brangus Kuratoriau. Ar praradęs protą žmogus vis dar atpažins meilę?

Kuratorius, apimtas Inannos saldumo, mėgavosi ir pavydėjo žmonijai, kuri turėjo galimybę tai jausti nuolat. Jis niekaip nesuprato, kaip žmogus Inannos dovaną galėjo iškeisti į kitą dažnį – grubų, kankinantį, tulžingą, kerštingą, skirtingais laikotarpiais vadintą Lamaštu⁸, Whiro-te-tipua⁹, Lilit¹⁰, Loviataros¹¹, Apopio¹², Šėtono vardais...

---

⁶ Inanna – svarbiausia šumerų moteriška dievybė, Veneros planetos personifikacija, valdanti meilę, lytinius santykius, vaisingumą.

⁷ Ištarė – deivė Inannos atitikmuo senovės asirų ir babiloniečių kultūroje.

⁸ Lamaštu – pati baisiausia demonė Mesopotamijos mitologijoje.

⁹ Whiro-te-tipua – tamsos valdovas, viso įmanomo blogio įsikūnijimas maorių kultūroje.

¹⁰ Lilit – Mesopotamijos ir judaizmo mitologijoje pirmoji Adomo žmona, ištremta iš Edeno sodo už nepaklusnumą vyrui, todėl tapusi demonu.

¹¹ Loviatar – suomių mitologijoje akla ligų ir mirties deivė.

¹² Apopis – senovės Egipto kultūroje gyvatės pavidalo Chaoso dievas.

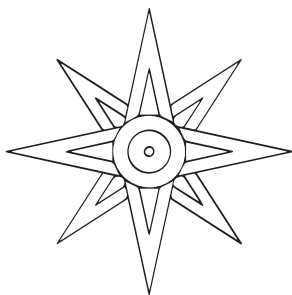
– Inanna, tu buvai nuostabiausias žmonijos sukurtas dažnis. Norėčiau tave išsaugoti ir tarpti tavyje amžinybę kaip žmogus... Leisk man apsikabinti tave stipriau ir skriskime kurti kitos planetos. Su tavim galėčiau pradėti naują projektą. Savo kosminiais sparnais nešk mane į naują pradžią!

Inanna plasnodama kilo vis aukščiau ir aukščiau... Kuratorius įsikniaubė į jos meile kvepiančias plunksnas, užsimerkė ir atsidavė skrydžiui: „Kaip jau bus, taip... Kur ji nuneš, ten ir bus mano naujas projektas...“

Inanna didino greitį. Kai pasiekė šviesos, ji pasidarė slidi, jos kaklas išslydo Kuratoriui iš glėbio ir jis pasijuto krentąs. Pramerkė akis ir, ištiesęs į tolstančią paukštę rankas, šaukė jos vardą. Jo kūnas skaudžiai krito ir nuo smūgio pagreičio vartydamasis galiausiai suknežo ant kietos asfaltuotos žemės.

– Žemė...

Kuratorius nustebeš pažvelgė į save ir pajuto kad turi Inannos sparnus.

– Kaip žmogus negali matyti savo ausų, taip tu negali matyti savo sparnų. Meilė nematoma, bet įgalinanti. Nuo šiol tavo sukurtos formos bus ne tuščios, bet įgalintos, – patvirtino Teisingumas. – Turi nuspręsti, ar imsi kurti naują planetą, ar liksi tobulinti Žemės Adomą.

Nesutvertasis Elohimas pakėlė sparnus ir pažvelgė į savo senąjį projektą.

– Su Adomu aš dar nebaigiau...

APIE AUTOREĮ IR KNYGAS

Loreta Stonkutė yra septynių ezoterinių romanų ir aštuonių vadovėlių autorė. Pagrindinė jos veiklos sritis yra astrologija ir ezoterika. Jos vedamos praktikos, meditacijos bei paskaitos nukreiptos į žmogaus sąmoningumo auginimą, savo unikalumo priėmimą. Nors ir turėjo daug rimtų Mokytojų iš įvairių pasaulio šalių, L. Stonkutė, išlaikydama savo autentiškumą, nepriskiria savęs nei vienai Mokyklai. Anot jos, nei joga, nei meditacija, nei astrologija, nei reiki ir t.t. nėra kaž kurios vienos mokyklos nuosavybė. Tai dovanos, kurias gali įvaldyti kiekvienas, ir jomis kiekvienas yra laisvas naudotis. Vertingiausias iš mokytojų gautas žinias, kurios dar nebuvo užrašytos lietuviškai, L. Stonkutė atiduoda savo skaitytojams per vadovėlius. Grožiniai romanai kalba apie kiekvieno žmogaus unikalumą ir būtinybę kelti sąmonės lygį, vienyti bendrai veiklai varдан šviesos ir žmonijos dvasios evoliucijos.